

crească hlimojdia de copii. Apoi sărăcimea satului strașnic îl mai blestemă acum, căci pentru arendașul de jidan eră în stare să spînzure și pe tat-sëu, dac-ar fi trăit. Numai i-au-deaî: «Măi, ce căine s'a mai făcut ajutorul nostru.» Nu-î chip să-ți smulgi o buruiănă din ogorul tēu, că dimineța deschidî ochii în crucile și rēserucile lui și te mână din urmă cu biciul, ca pe o vită, pînă la curte. Iar gospodarii în rînd cu lumea îl căiau, pentru că ajutoria și beția l-au stricat pînă într'atât și că nevasta sa e numai o umbră de femeie de așa iad de traiu. Bicisnicii copii s'aū dus către Domnul unul câte unul; dar s'a stins și el în flórea vîrstei, de 40 anî.

Un singur fecior i-a rămas în viață și acela-î gălbinișos la față, arțăgos și sērac, lipit pămîntului. S'a însurat mai an și-a luat o traistă gólă,—și astădî cine trece prin dreptul casei lor, se înflórá de cuibul acela de sărăcie, cu păreții risipiți de ploî și cu prispele dărămate de porci.

A. Scripcă.

A. HAURIS

O VÎNĂTÓRE

De Baranville tuși cu ușurință ca să-și drégă glasul și își începù povestea:

— Bunicul meū Ión și frate-sēu Ludovic erau cei mai îndrăsneți vînători ai Lorenei. Când n'aveaū ce face, băteaū locurile în tóte sensurile, urmăriaū cerbii, lupii și mistreții pînă prin tufișurile cele mai dese. Intr'o sēră, întorcēndu-se de la vînătóre, ei auđiră pe țărani vorbind de un lup, care fură împrejurimile. Unul din ei, pretindea că l-a vėdut. Eră, ȓicea acel cm, o dihanie mare, cu un pēr cenușiū amestecat cu pete albe. Gura i-eră deschisă, din care atárnă o limbă roșie, și cu nisce dinți lungi, galbeni, ascuțiți, capabili de a sfărămă granitul munților.

Țăraniū aveaū așa mare frică de el, în cât sēra nu mai îndrăsneaū să iasă din casă. Cei doi frați se vorbiră să liniștēscă frica bunilor sătenî, prin prinderea lupului.

A doua ȓi de dimineță, bunicul meū, voi să plece la vînătóre.

Gândiți-vă ce furie avu, când află că calul său favorit, devenise prada lupului. De loc, el plecă plin de mânie, întovărășit și de frate-său Ludovic, jurând a se răsbună de acea răpire îndrăsnită. Sosiți în pădure, ei puseră caii lor la pas și-și continuară drumul liniștiți.

De odată, din nisce mărăcinii eși o formă neagră... — Lupul. —

El scose un urlet răgușit și fugi. Cei doi vânători plecară repede pe urmele lupului, excitându-și caii și scoțând țipete.

Ei mergeau, săriau peste gropi, treceau prin mărăcini și nu lăsașă să le scape lupul din mâini. Nu erau de cât la câțiva metri de el, când bunicul meu țipă ascuțit și cădă. O ramură întâlnită în cale-i îi despicasă capul. Eră mort! Ludovic puse corpul fratelui pe calul său și-și continuă drumul. Cu capul în jos, cu ochii întunecați de lacrimi, mergea încet, în prada unor gânduri negre. Se vedea singur, în mijlocul unei păduri, nopțe, lângă un cadavru cald încă. O tăcere sinistă, întreruptă numai de sgomotul foilor uscate, îl înconjură. Îi fu frică: dacă s'ar întâlni cu lupu! La acest gând, fratele mortului simți sângele înghețându-i prin vine.

La cotitura potecei se opri, înspăimântat. În umbră doi ochi strălucitori ca o piatră prețioasă, îl priveau fix. De odată, auzi un urlet înfricoșat. Lupul! Mărimea pericolului însufleți forța și vigorea lui Ludovic. Impinse calul înainte, și dete vânătoarea bestiei. Lovit fără încetare de ramurile arborilor, capul mortului devenise hidos. Ochii îi eșiră din orbite, limba atârna afară din gură, umflată oribil. Din craniu se scurgea o masă alburie. Eră înfiorător!... Și Ludovic, fără să se neliniștească de cadavru, urmăria lupul. El fugi din pădure. Bestia se refugia într-o vale largă, lupul sări pe o stâncă, scose un strigăt dureros și cădă. Avea o labă ruptă.

Ludovic sări de pe cal, aședă cadavrul lângă un arbore, apucă pe lup de gât, îl duse dinaintea mortului:

«Privesce, Jeane, privesce!»

Măinile sale se strânseseră ca un clesce și, îndată, lupul muri înăbușit.

Traducere din franțuzește.

A. D.